

7. Мафессоли М. Околдованность мира или божественное социальное / Социо-логос. Общество и сферы смысла. – М.: Прогресс, 1991.
8. Мукерджи Ч., Шадсон М. Новый взгляд на популярную культуру / Массовая культура и массовое искусство. «За» и «против». – М.: Гуманитарий, 2003. – С. 459.
9. Эко У. Средние века уже начались // М.: Иностранная литература, 1994. №4. – С. 259.
10. Юнг К. Архетип и символ. – М., 1991.

М.В. Кордубан,
кандидат педагогічних наук, доцент
Харківського національного
педагогічного університету
імені Г.С. Сковороди

ПИТАННЯ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ-СИРИТ В УКРАЇНІ

Невід'ємною складовою національної системи освіти і виховання є сімейне виховання. Сім'я відіграє величезну роль в процесі соціалізації особистості, закладанні основ моральних принципів і норм поведінки, формуванні загальнолюдських цінностей, підготовці дітей до самостійного сімейного життя тощо. Саме в родині, в її унікальній емоційній атмосфері відбувається повноцінний розвиток і становлення особистості дитини.

На жаль, офіційна державна статистика свідчить, що станом на 1 січня 2016 року в Україні (без урахування окупованих територій сходу та Криму, де теж залишилися українські діти-сироти, і вони мають входити до статистики) нараховується 73182 дітей-сиріт. Із них: у Донецькій області – 4709 осіб, в Луганській – 1432 дитини.

Прикро вражає той факт, що із загальної кількості сиріт лише 20-23% – сироти в повному розумінні цього слова, переважну чисельність сиріт складають діти, позбавлені батьківського піклування. За офіційними даними із загальної кількості дітей-сиріт понад 52906 тисячі дітей перебувають під опікою найближчих

родичів, в інституційних закладах знаходяться близько 6600 дітей, 25 тисяч дітей – із родин, які опинилися в складних життєвих обставинах і не можуть виховувати дітей.

Для більшості країн Євросоюзу характерним явищем є деінституалізація опіки над сиротами та розвиток форм сімейного виховання дітей. У світовій спільноті родина позиціонується як найкраще середовище для розвитку дитини.

В Україні виховання дітей-сиріт і дітей, які залишились без батьківського піклування та знаходяться в навчально-виховних закладах інтернатного типу є вельми складним завданням. Обмежене коло спілкування дітей, звуження або й взагалі відсутність зовнішніх контактів, недостатність взаємодії з дорослими негативним чином відбиваються на емоційному, інтелектуальному, мовному й загальному фізичному розвитку вихованців, формуванні їхнього світогляду, культури поведінки, соціально-побутового орієнтування.

Дитячий будинок не може в повному обсязі задовольнити природні потреби дитини в теплоті, сердечності, любові у відносинах і спілкуванні. Однією з причин цього є недостатня кількість обслуговуючого й медичного персоналу, брак педагогічних кадрів. Тому пріоритетними в роботі з дітьми-сиротами і дітьми, позбавленими батьківського піклування, визначаються завдання поліпшення процесу адаптації цих дітей до нових умов життєдіяльності, соціалізації та інтеграції в суспільство в цілому.

На сьогодні в Україні важливим зрушенням у вихованні дітей-сиріт і дітей, які залишились без батьківського піклування, є узаконення патронатної форми виховання. На жаль, каталізатором у вирішенні цього питання на законодавчому рівні стала складна ситуація АТО в нашій країні. 26 січня 2016 року Верховна Рада внесла зміни до законів України, зокрема, Президент підписав Закон №936 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення соціального захисту дітей та підтримки сімей з дітьми».

Як зазначається в Урядовому кур'єрі від 4 травня 2016 року, у дітей-сиріт з'явилася можливість перебування в патронатній сім'ї, минаючи державні заклади інтернатного типу. На законодавчому рівні чітко визначено права та обов'язки патронатних вихователів;

особливості укладання договору про надання патронатних послуг; часовий період, на який дитина опиняється в патронатній сім'ї.

Питання патронатної родини не є новим для України, проте його закріплення на законодавчому рівні має бути важливим кроком до створення родинного затишку, так необхідного для кожної дитини.

О.А. Коршак,
директор КЗ ХСШ №15

О.Ю. Волох,
кандидат філософських наук

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА І ВИКЛИКИ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ: ФІЛОСОФСЬКО-ПЕДАГОГІЧНИЙ ВИМІР КУЛЬТИВАЦІЇ РОДИННИХ ЦІННОСТЕЙ В КОНТЕКСТІ НАЦІОНАЛЬНО- ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ

У короткому тезисному огляді висвітлюються філософсько-педагогічні пріоритети формування національної стратегії патріотичного виховання молоді в рамках освітньо-виховної діяльності педагогічних колективів. Культивування родинних цінностей осмислюється як засаднича складова становлення національної самосвідомості нових генерацій в умовах розгортання потужних глобалізаційних процесів і пов'язаних із ними деструктивних тенденцій соціокультурного буття (нівелювання автохтонних складових національних культур, маргіналізація і номадизм як поширені явища значної частини сучасної молоді.)

Доба глобалізації, ознаками якої є розмивання міжкультурних, міжетнічних, міждержавних кордонів, вільне пересування людей, ідей, капіталів по різному сприймається представниками сучасного гуманітарного знання. Окрім безумовно позитивних рис (взаємопроникнення, взаємозбагачення різних культур) вона привнесла й чималий негатив, зокрема, загострення культурно-